

Prædiken til Helligtrekongers søndag 3. januar

Lad os bede

Jesus Kristus, solenes sol,

du standsede stjernen

som vismændene fulgte.

og de fandt dig i Betlehem.

Vi beder dig: Åbn vores øjne

så vi ser vores ledestjerne

og lad os høre dit klare ord

som lyser i mørket.

Gør os til vismænd om end af de små.

Led os på vej,

så vi kan finde glæden i dig

og bringe dig guld, røgelse og myrra,

du som selv er Gud,

bærer af hans lys og visdom,

til alle tider og til alle folk. Amen

Julens budskab, Jesu fødsel, er et under og mysterium, men vismændene bibringer julens fortælling en egen magi.

Hvor hyrderne på marken repræsenterer den nære verden, repræsenterer vismændene den vide verden. Det har malerne op igennem tiden understreget, når de tre vismænd f.eks. er skildret i forskellige aldre og fra forskellige steder i verden. Hovederindet er gennem vismændene at vise, hvordan Jesu fødsel rummer et glædeligt budskab til hele verden. At Gud med glæde tager imod os, hvor vi end kommer fra og hvem vi end er. Kristentroen er for alle mennesker i den ganske verden.

✠

I Matthæusevangeliet hører vi at vismændene fulgte stjernen indtil den stod stille over det sted, hvor Jesusbarnet var. De finder der barnet, og sådan som en salmedigter poetisk formulerer det, de ligefrem ser nu stjernen i barnets øjne. Barnet er en himmelstjerne, ja er Guds søn.

Vismændene finder således mere end den, de søgte. Vismændene var, hører vi, draget afsted for at finde en nyfødt kongesøn, men som evangelisten Matthæus allerede understreger i sin indledning til evangeliet, så er det lille barn født julenat i familie med både patriarken Abraham og kong David. Nok et kongebarn, men fælles for Abraham og David, er jo, at de står i tæt forbindelse med Gud, ja Gud har sluttet en pagt med den første og salvet den anden.

Gud sluttede en pagt med patriarken Abraham hører vi allerede i Bibelens første bog, og siden udvælger han sig også David som Israels konge.

Det er Guds forbindelse som er betydningsfuld, og her er stjernen på himlen vigtig.

I østkirkens ikonografiske skildring af Jesu fødsel løber der altid et strålende lys fra stjernen ned til barnet i krybben, som for netop at understrege, at i dette barn og kun i dette barn forbindes himmel og jord.

Englene kan flyve ind hvor som helst, hviske evangelister ord i øret og bringe glædeligt bud til de bange, men Gud og menneske, vi er nu forbudne i dette barn født julenat.

Der er i ham skabte en sluse til himlen.

α

Det nye Kristus bringer os er nu, at vi ikke behøver se væk fra jorden og kun op mod himlen, eller se hen til ét bestemt sted eller forlade os på alle mulige selvskabte guder og indkroget tankespin, nej Gud møder os i Kristus her midt i verden.

Det er et mysterium, som både kan synes underlig og samtidig er dybt forunderligt. Det er et mysterium.

Men ikke kun et mysterium i betydningen noget uforståeligt. Det er et mysterium, som samtidigt fortæller os noget helt centralt om den levende Gud.

Det at Gud møder os i Jesusbarnet og i ham siden den korsfæstede fortæller os om Guds kendetegn, ja hans væsen, at han er kærlig og fuld af nåde.

Gud er ikke bange for at vise sig i det lille barn, som hjælpeløst er afhængigt af at andre kan bære ham, og siden som manden, der med nagler er fæstnet til et kors. Gud viser os her sit sande ansigt. Han er den sande kærlighed, som ikke søger sit eget, men som vil det menneske, han har skabt. Han er den sande nåde, idet han ikke vil overlade os mennesker til os selv og al den destruktion og ødelæggelse, vi efterlader på vores veje. Han kommer her og bringer himlen på stjernen, Guds kærlighed og nåde ned og ind lige her.

Det ske i Jesu navn. Amen